

CAFÈ SISTÈMIC

Estan (per ordre d'estricta arribada): Aina, Paula, Susana, Berta, Laura, Carol

Ens trobem sis noies la tarda del dilluns, quatre d'elles mestres d'educació infantil, una altre psicòloga i una altre educadora social. Ens reunim per poder compartir situacions i poder-li donar una mirada sistèmica.

Per començar ens presentem cada una.

L'Aina explica d'on neix el café sistèmic, un espai per acompanyar-nos, compartir, sense jutjar. Ha portat una revista sobre educació on hi ha alguns articles sobre sistèmica, si ningú porta cap tema per compartir podem conversar sobre els textos. Però de seguida sorgeixen temes i prenem la decisió de poder aprofundir en aquests.

Parlarem sobre els conflictes, estar en un conflicte entre infants a les que estem presents sovint ens genera sensacions, dubtes sobre la nostre actuació...

Quan una de nosaltres diu que es complicat, amb la sistèmica de referent reflexionem la diferencia entre complicat, que vol dir que es molt difícil i complexa que és que te moltes causants o molts efectes, i segur que podem començar per algun lloc. És una manera de mirar-nos els conflictes (o qualsevol cosa) com a complexa, mirant les diferents parts, causants, efectes.

També compartim la dificultat d'educar en alguns centres educatius: molts nens en una classe, molts nens d'un altre país, una escola que no permet certes coses. Aquestes qüestions poden ser aspectes que ens desanimin i ens facin pensar en la culpabilitat del centre. També podem pensar: Com encaixo jo en un lloc d'aquests? Així canviem de criticar l'escola- a acceptar allò de fora i mirar-nos a nosaltres, seguint sent nosaltres mateixos. Pensem exemples de com podem fer dins la nostre classe les coses com ens sentim còmodes (amb certa coherència amb l'equip educatiu) encara que sapiguem que a la resta del centre pot funcionar diferent. Podem fer dins de la pròpia classe un espai reservat on poder fer el propi espai amb les seves regles...

La resolució de conflictes amb molts infants pot ser molt difícil ja que no pots atendre la resta de classe. Reflexionem sobre la importància de ser honestes amb nosaltres mateixes i amb els infants expressant les nostres limitacions. Si no podem estar per la classe i pel problema a l'hora, podem demanar els infants del conflicte que ens esperin un moment, per exemple.

Quan pensem en com acompanyar el conflicte ens sorgeix ràpidament la influencia de com estàs en aquell dia/moment. I ens recordem a nosaltres mateixes que sempre ho fem el millor que podem, però també podem entendre que en algo (com responem, com veiem els infants...) estem una mica incòmodes de moment que ara ho estem plantejant. També cal tenir en compte que l'infant porta la seva "motxilla personal" i això ve a la classe.. L'escola es un espai on els nens tenen protegit dels conflictes que poden tenir a casa seva.

Una companya comparteix que quan deixa espai per que els infants diguin els seus conflictes tots en diuen i alguns es refereixen a dies passats, en sistèmica es pot entendre que el passat és passat i no cal remoure-ho, podem posar un límit a l'infant.

El nen porta a la classe allò que ell és, això es pot representat proposant de portar una cançó o un menjar propi (una idea que anem desenvolupant en diferents exemples).

Fem un recorregut pels conflictes, compartint emocions i sentiments donant-t'hi cos teòric a partir de les bases de la pedagogia sistèmica. Moltes escenes, conflictes entre infants, situacions en un centre, totes elles parlades en primera persona però familiars per totes. Ens podem reconèixer les unes en les altres, en els nostres dubtes i debilitats. Les experiències ens nodreixen mútuament i les bases de la pedagogia sistèmica ens ajuden a entendre allò que potser intuïem, però potser no havíem escoltat mai.

A mi personalment em ressonen les paraules de les històries que expliquen, històries que em porten a moments on m'he sentit així, on he hagut de sostenir situacions de conflicte com les que expliquen. Sentir-les en boca d'una altre em reconforta, em torno a mirar la meua escena, la meua actuació amb una mirada més amorosa, perdonant-me tot allò que no vaig saber fer i entenent-me.

Agraeixo la generositat de totes per compartir dubtes, idees, pors, crítiques, assumpcions de culpabilitat... i agraeixo les dolces paraules sistèmiques que a mi m'ajuden a tornar-me a situar en el meu centre.